

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΤΑΜΙΑ

Τώρα ποὺ θάρθη τὸ θαμπὸ φθινόπωρο
Τὴ στέγη μας νὰ κρούσῃ μὲ τὸ πρωτοβρόχι,
Ποὺ πιὰ δὲ θὲ νὰ ὑψώνεται ὁ ἀμπέλοχας
Πάνω ἀπ' τὸ φράκτη μας σὰ σὲ ἀνθοδόχη,

Ποὺ θὰ τρεμίζουν στὸν ἀγέρα τ' ἄνθια του
Σὰν τὶς παλιὲς σχισμένες μουσσούλινες
Καὶ θὰ ζαρώνουν στὰ χλωμὰ τὰ ζάρφια τους
Οἱ μυρωμένες μαντελῖνες,

Ἐμεῖς θὰ δώσωμε τὰ χέρια μας
Πίσω ἀπ' τὰ τζάμια τὰ μεγάλα,
Καὶ σὰν παιδιά, προσεχτικὰ θὰ βλέπωμε
Τὰ δέντρα πῶς θὰ κλαῖνε στάλα-στάλα,

Πῶς θὰ στριφογυρίζουν τὰ σπασμένα τ' ἄχυρα,
Τὰ μαδημένα τῶν πουλιῶν φτερουδάκια,
Νὰ κλαῖμε τὰ πνιγμένα ροδοπέταλα
Ποὺ θὰ κατρακυλοῦν μὲ ὅλα μαζὶ στὰ ρυάκια.

Κι' ὅταν θὰ τραβηγχτοῦν μακρὰ τὰ σύννεφα
Σὰν ταραγμένη σκέψη ἀπ' τὰ οὐράνια
Καὶ θὰ ξανοίξωμε στὴν Πλάση δλόγυρα
Ν' ἀπλώνεται τοῦ ἥλιου ἡ περηφάνεια,

Ἐμεῖς νὰ κατεβοῦμε ὀλόχαροι
Καὶ δρασκελῶντας τὰ μικρὰ ποτάμια
Στὴν ἀκροποταμιὰ νὰ φτάσωμε καὶ στὴν Ἀγάπη μας
Νὰ τραγουδήσωμε φυσῶντας στὰ καλάμια.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ξεκίνησ' ἀπ' τὰ βάθη τῶν αἰώνων
Μὲ τὴν ὑδρία στὸν δμο ταπεινὴ Ρεβέκκα,
Στὴ δίψα σοῦ ἔγειρα νὰ πιῆς, κι' ἐμπρός σου
Στέκω συμβολικὴ Γυναικα.

Ἐσὺ τοῦ νοῦ τὰ θεῖα τὰ δῶρα
Μοῦ σκόρπισες στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια,
Κι' ἀστραφε ὁ πόθος τῆς ψυχῆς στὰ μάτια,
Ὦπως στὶς σκοτεινὲς νύχτες τ' ἀστέρια.

Μὲ τὴν ὑδρία στὸν ὕμο ἀκολουθῶ σε
Καὶ μὲ τῆς βιβλικῆς γυναικας τὴν ἀπλότη.
Κάμε ἀπ' τὸ φῶς νὰ φέγγη μου τὸ βῆμα
Κι' ἀπ' τὴ σοφὴ χαρά μου ἡ νειότη.

Ἐτσι μᾶς τῷγραφεν ἡ Μοῖρα πάντα :
Μέσα στὴν Πλάση δυάδα τρισαγία
Ἐσὺ τοῦ νοῦ νὰ μοῦ σκορπᾶς τὰ δῶρα
Κι' ἐγὼ στὴ δύψα σου νὰ γέρνω τὴν ὑδρία.

ΑΙΓΑΙΑ ΚΟΥΡΤΕΛΗ

ΠΑΡΑΙΝΕΣΗ

Ρυθμίσαμε τὶς δυὸς ψυχές μας στὸν βαθὺ^ν
τῆς θάλασσας τὸν ἥχο, πρὸς τὸ βράδυ.
Τὸ βάρυπνον ἐσκόρπισε σκοτάδι
ποῦ νάρκωνε τὴν ἡδονή· τί ἔχει σταθεῖ

Θριαμβευτὴς τὸ Θέρος τὸ πυρρόμαλλο
ἀγνάντι μας ! Κι' ὀλοῦθε μᾶς φλογίζει
ἡ λάγνη φλόγα, καὶ βαρυὰ λυγίζει
τὴ θέλησή μας σὲ ουθμὸν ἀνώμαλο.

Γῦρε, σὰν κλῶνο καρπερό, τὴν κεφαλὴν
ἀπάνω μου : εἶναι γλυκός ὁ κόπος.
Γῦρε δλάκαιο ! ἡ Λαγνεία μᾶς καλεῖ,
π' ἄναρχα ὁ νόμος της ἀνθίζει, ὅπως
ἄναρχα θάλλει,
τῆς θάλασσας ὁ ὑμνος στ' ἀκρογιάλι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Δ. ΜΥΡΙΝΟΣ